

MÚSICA

Buhos guanya un Disc d'Or i Miki Núñez s'endú dos Discos de Platí

TECNOLOGIA

En quatre anys, una tercera part dels cotxes estaran connectats a la xarxa 5G

ECONOMIA

L'FMI demana als estats increments temporals dels gravàmens sobre els més rics

EL

MAGAZÍN

Divendres, 16 d'abril de 2021

XAVIER BOSCH

"Espanya, el passat el té molt mal paït"

ENTREVISTA

XAVIER
BOSCH

“Hi ha preguntes que val més no fer-se, perquè hi ha respostes que poden ferir”

Xavier Bosch (Barcelona, 1967) compta les novel·les per èxits. Aquest Sant Jordi arriba amb ‘La dona de la seva vida’ (Grup 62), una novel·la que posa sobre la taula el tema dels ‘nens robats’: milers de nadons que, fins als anys 90, eren apartats de les mares, a qui se’ls feia creure que havien mort, i entregats a famílies que pagaven per obtenir-los. Un periodista ho investiga per fer-ne un documental, sense saber que descobrirà secrets que els seus mateixos pares amagaven.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

El títol de la seva primera novel·la, *Se sabrà tot*, ha esdevingut gairebé una frase feta. Però llegint *La dona de la seva vida* un es pregunta si realment val la pena saber-ho tot. I quin preu paguem per aconseguir-ho..

A vegades hi ha preguntes que més val no fer-se, perquè hi ha respostes que poden ferir. No només en la vida personal i familiar, sinó en la vida professional del periodista. O com deia Truman Capote: vigila el que desitges, perquè ho pots aconseguir. Quan el periodista s’assabenta de coses que ho posen tot en perill, ha de decidir si és un Robin Hood, un valent que tira endavant peti qui peti o si decideix no diré que mirar cap a una altra banda, però si fer-ho veure.

Debat moral és el que hi ha en aquesta novel·la. Sobre el periodisme, sobre la família...

Certament, aquest subtext hi és. Tot té matisos, no tot és blanc o negre. Els dolents són dolents, però hi ha gent que ha fet coses de bona fe sense saber que cometia delictes. Per tant, t’has de posar en la seva pell i veure com va actuar cadascú en aquell moment històric i personal. I quines motivacions hi ha al darrere. Vull dir que tothom mereix ser escoltat quan vol explicar-se, i que hi ha silencis que criden. En aquesta novel·la, uns quants...

Situem-nos en la família, els Estrada-Vilalta. Barcelonins i de classe mitjana, benestants sense excessos. Qui són?

Una família com qualsevol de nosaltres. És un repte, crear una família des de zero, perquè en ella hi trobes un microcosmos. El pare, vidu amb 88 anys, d’una mare que no havia hagut de treballar, que tocava el piano a les hores de lleure. I contemplaven Barcelona des d’un pis de

Vallvidrera amb un gran balcó. I tres germans...

Com a la portada: dos nois i una noia, i cadascú mira cap a una banda diferent...

Per a gairebé tothom, la família és un regal, però segons com també pot ser una prova de resistència. Hi ha carícia, però també hi ha retrets. És el que expressa la portada. Tenim en Joel, el gran, que és periodista i fa documentals investigant pel seu compte, i viu a Barcelona. El mitjà, en Rai, que és científic i viu amb el seu marit a Copenhaguen. I la petita, la Vito, que va arribar més tard (per dir-ho així). És pediatra i viu a Estrasburg amb el seu marit, un parisenc que d'entrada no ens caurà gaire bé... i de sortida potser tampoc.

La Maria Vilalta, la mare, és un personatge clau. Però absent, perquè comencem la novel·la just en el moment en què mor. Per què?

Les absències son un *leitmotiv* de les novel·les, i aquesta comença amb l'enterrament. Això farà que els germans es retrobin, i l'endemà del funeral, quan endrecen les coses de la mare fan el joc d'explicar cadascú un secret que els seus germans desconeixen, i que la mare ja no sabrà mai. El que no saben en aquell moment és que potser també la mare tenia el seu secret.

Després sabrem que ella ho vaticinava: que quan no hi fos, s'enfonsaria tot.

Això ho deia sempre la meva àvia. Una frase feta que m'agradava molt i que la vaig trobar molt oportuna per a la novel·la: "Jo soc el pal de paller, i quan no hi sigui, tot això s'esbarriarà." Veurem què és el que passa quan la Maria Vilalta ja no hi és. Però certament, a misses dites, descobreixes coses de la família que no hauries imaginat.

En Joel, el periodista, remou un tema delicat, que no sap encara que l'acabarà afectant de molt a prop: el dels anomenats *nens robats*. Un afer molt greu, que va implicar milers de famílies. Per què no se n'ha parlat gaire?

Ell fa un documental veient que hi ha un gran paraigua de silenci que tapa tot el que no s'ha fet a Espanya sobre aquest tema. A diferència d'altres llocs del món. Robar nadons ha passat a tot Europa i a Austràlia, per dir un lloc a les antípodes. Però als altres llocs han fet coses per buscar-hi remei, perquè els infants robats trobin les seves mares biològiques... Aquí no! I el que és més greu, que la justícia ha arxivat sempre els casos presentats.

Tenim a la memòria, no fa gaire anys, el cas d'aquella monja de Madrid, sor María.

Es va focalitzar com si fos el cas aïllat d'una monja malèvola que feia aquestes coses. Però quan es parla de tres-cents mil nens robats a Espanya durant mig segle, vol dir que no era només Sor María, sinó una xarxa pràcticament mafiosa, molt ben orquestrada. I el més sorprenent de tot és que ningú no se n'ha anat de la llengua. Aquesta cultura del silenci ha fet que no hi hagués cap delació, i mira que hi havia gent implicada en el negoci!

Quan vostè presentava el programa *Àgora* a TV3 ho va poder comprovar...

Vaig convidar la directora a Espanya de l'associació SOS Niños Robados, vam posar dos telèfons d'atenció anònims per si algú volia trucar. Algú que, per exemple, hagués treballat en una clínica i hagués vist les pràctiques que s'hi feien... i en dos anys no va trucar mai ningú! Van tancar els telèfons. Quanta gent no ha de tenir remordiments? M'indigna!

A les mares, quan acabaven de parir, els deien que el nen havia mort. Moltes no veien el cadàver, o en veien un de fals. I la criatura anava a mans d'algú que pagava per obtenir-lo.

Ara en les presentacions de la novel·la sempre hi ha algú que se t'acosta i t'explica... i vas veient que el patró era sempre el mateix. Acostumaven a robar les criatures quan eren el tercer o quart fill d'una família. Dolents o no dolents, devien pensar que si ja en tenien d'altres no els sabia tant de greu, no ho sé. Les víctimes eren de classe baixa. I els pares que compraven, en molts casos no sabien què passava. Per exemple: una noia jove als anys 50 que quedava embarassada i no volia i no podia tenir el fill. S'es-

"Quan es parla de tres-cents mil nens robats, vol dir que no era una persona sinó una xarxa mafiosa i ben orquestrada. I ningú se n'ha anat de la llengua"

tava en una casa durant la gestació, amagant la seva panxa i la seva vergonya, i els pares que volien una criatura pagaven a l'empresa que portava el negoci, una empresa de monges moltes vegades. Sabien que estaven comprant una criatura o es pensaven que era per a la manutenció de la mare biològica, que se'n volia desprendre i donar-la en adopció.

Ens podíem imaginar que durant la dictadura passaven aquestes coses. Però van continuar!

El que posa de relleu la novel·la és que els casos van continuar en democràcia. Als anys 80 i als 90. Pràcticament fins al 1999 continua. Fins que s'abolix la llei que permetia el *part anònim*, on no calia que constés el nom de la mare biològica en inscriure el nadó al registre civil.

Entrar en aquest món per denunciar-lo, com fa en Joel a la novel·la, volia dir posar-se en risc?

De l'amenaça a l'agressió o l'extorsió hi ha un pas. El periodista sap que el preu de traspasar les línies vermelles és aquest. Com que el protagonista és un personatge idealitzat per l'autor, li permeto continuar essent un valent. A la vida professional *normal*, potser no ho seríem tant. I que sigui un *freelance* no és casual: vol ser-ho perquè cap amo d'un mitjà no li digui com ha de fer la feina i fins on pot arribar. No fos cas que anessin els poderosos per sobre i li posesin pals a les rodes. Ell pensa que si el documental és bo, algú el voldrà. Els antiherois estan molt de moda, però a mi m'agraden els herois. Els herois quotidians.

Per què no s'han investigat a fons aquestes trames, encara que no hi hagués denúncies? Per què no s'ha creat cap comissió de la veritat?

M'ho he preguntat i no tinc resposta. Per què, sistemàticament, la justícia espanyola ho ha arxivat tot? Per què quan hi ha hagut una sentència, com la que dèiem del doctor Eduardo Vela, es va decidir que era culpable però que els crims comesos havien prescrit? No s'entén, perquè els crims de lesa humanitat no prescriuen. I el segrest d'un nadó –un segrest perpetu que dura tota la vida– ho és, segons les Nacions Unides. Hi ha ordres superiors d'algú, que ha dit que aquest tema no es tocava. Perquè té reminiscències del passat, i Espanya, el passat el té molt mal paït... i mal parit.

Abans del fet que els afectarà a tots, i que òbviament estarà relacionat amb els nens robats, vostè vol que coneguem amb molt de detall la vida de cada un dels germans.

Segurament cada un d'ells tindria una novel·la per a ell sol. El Rai, per exemple, un nen amb moltes pors de petit. Que després gosa dir-li al seu germà que li agraden els nois i no les noies. Que no gosa explicar-ho als seus pares, i se'n va a viure a Copenhaguen mentre ells fan veure que no ho saben... Trobo que l'autor no ha de tenir pressa per presentar els personatges, que com més complets els dibuixi millor serà per al lector, que es pot posar en la pell de cada un. I saber per què davant de cada fet reaccionen d'una manera o una altra.

És la novel·la en què ha parlat més de la infantesa, en què surt sovint el pensament de Rilke: la infantesa com l'autèntica pàtria. Ho creu així?

I aquest paradís només el compartim amb els germans. Per més coses que puguem explicar a les parelles respectives de com era la nostra infantesa, l'única persona que ho pot entendre al cent per cent és la que va compartir amb tu l'habitació, les joguines, la truita de patates, les carícies i els càstigs. Per tant, la infantesa ens marca decisivament en la trajectòria que tenim, no en tinc cap dubte. I més després de veure néixer la meua filla, que ara té 14 anys i comença a fer el seu camí. En aquells anys hi és tot, igual que el codi genètic. Aquest vincle és el que volia homenatjar.

Deixi'm acabar amb una trama que no és la principal però que crida molt l'atenció en la novel·la. Hi surt un personatge que roba llibres. I que els roba, no per vendre'ls...

Per llegir-los! En les novel·les anteriors que he publicat tot era versemblant. No hi havia cap detall que no fos realista. I vaig pensar introduir en aquesta un personatge que tingués un toc de realisme màgic. Quan vostè i jo érem joves trèiem el radiocasset del cotxe perquè no se l'emportessin, oi? A Barcelona, als pàrquings t'avisen que no deixis el portàtil al cotxe... Doncs jo vaig imaginar-me algú que, l'any 2019, roba llibres. Ni en llibreries ni en biblioteques, sinó en cases o en cotxes. Si algú deixa el llibre al seient del darrere, trenca el vidre per prendre'l-hi. N'estic content, d'aquest personatge –el Cara de Mosca–, perquè veig que ha fet efecte. I a mi em servia per a un determinat moment de la trama. Per cert, és el més culte de tota la novel·la.

Quan explica un dels robatoris que fa en un cotxe, diu que hi deixa la novel·la d'en Xavier Bosch. Aquesta no se l'emporta.

Té criteri... El sentit de l'humor és bàsic!

OPINIÓ

Carles Duarte

Miracles i espectres

Organitzem la nostra vida quotidiana a partir d'unes rutines que ens permeten afrontar els nostres dies amb la confiança que ens dona dur a terme accions que ja estem habituats a realitzar, tractar persones que coneixem prou bé. Si això succeeix a les ciutats, encara és més notori quan ens referim a pobles que amb prou feines arriben a mil habitants, com la mítica Vacalforques que l'escriptor Joan Barceló i Cullerés va concebre, inspirant-se en Menàrguens, on va néixer, escenari d'una part rellevant de la seva obra literària, dissortadament escapçada per la seva desaparició prematura el 1980 quan només tenia 24 anys. Al seu llibre *Miracles i espectres* Joan Barceló en parla així: "L'Alexandre mai no dixé el tros ni que el món s'esberlo: diuen que hi va a buscar el bocinet de vida cada dia, entre els terrossos." Però la grisor d'aquest cicle recurrent que la natura i les activitats destinades a la nostra supervivència imposen té, quan observem la realitat amb ulls lúcids i atents, un munt d'esquetxes per on s'envola la imaginació i s'esquitlla l'imprevist.

Els 40 anys de la mort de Barceló han

estat una ocasió per reivindicar-ne la memòria però també per reeditar-ne alguns dels textos més representatius, com ara *Viatge enllunat* o l'esmentat *Miracles i espectres*. Pintor, poeta, dramaturg, prosista, la seva trajectòria, dissortadament massa curta, va ser fulgurant. Autor de llibres que van rebre premis destacats, els seus volums van

Barceló hauria pogut esdevenir un veritable revulsiu per a la literatura catalana i un dels seus millors referents

ser ben acollits per la crítica i pel públic i mantenen avui el seu interès i la seva vigència. Som molts els qui creiem que Barceló hauria pogut esdevenir un veritable revulsiu per a la literatura catalana i un dels seus millors referents.

Em vull aturar ara en *Miracles i espectres*, un recull de 12 narracions que for-

men un retaule de personatges i situacions dins d'un món rural dibuixat amb un gran talent per reflectir-hi, jugant amb l'erotisme, la ironia i el grotesc, anhels, somnis, passions. Barceló s'hi expressa d'una manera que vol acostar-se a la llengua oral espontània, per guanyar versemblança, sense que això comporti cap mena d'empobriment; ben al contrari, hi desplega una riquesa formidable de paraules i frases fetes. A més, hi acredita un domini brillant del llenguatge, ple de recursos convincents, i ens hi colpeix amb una mirada incisiva, punyent. Barceló ens hi ofereix alguns relats excepcionals, com l'esfereïdor *Llum de lluna* sobre un enterramorts. S'hi alternen l'apunt breu, com *Madame*, i la narració de més alè, com *Lulú la boja*. Barceló se'ns hi mostra transgressor, irreverent i descarnat, però alhora un prosista amb un sòlid bagatge lingüístic i literari. No em vull estar d'aportar un tast del seu estil, en la descripció del cadàver d'una noia: "Una taca de blanc emergeix d'entre la foscor, fins la nit se'n meravelle: un rostre color de llet, olor de llet, opac, reflueix d'enmig de la brillantor negra de mort de la nit."

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

L'efecte Messi

El sou dels esportistes d'elit, i molt especialment dels futbolistes, és un tema recurrent en les converses dominicals de sobretaula. Entre xarrup de limoncello i rotet dissimulat amb regust de salsa de calçots, cada cunyat hi diu la seva. Hi ha qui considera aberrant que algú es converteixi en milionari perquè sap remenar bé una pilota, qui ho veu injust perquè molts esportistes extraordinaris no són prou reconeguts i qui pensa que li és igual el que cobri el crac de torn sempre que aquests diners no surtin dels nostres impostos. També hi ha, però, qui s'ho mira des d'un punt de vista empresarial i, normalitzant el capitalisme voraginós, fa números: si divideixes el sou del futbolista més ben pagat del món pels milions de persones a qui fan felices els seus gols, al capdavant, la despesa es converteix en una inversió rendible, perquè el preu de la satisfacció de cada afeccionat no deu arribar a un euro i des d'aquest punt de vista és més barat fer feliç algú, doncs, que pagar-li un cafè.

Messi és dos cops més bo que molts jugadors de Primera Divisió, però no

cobra el doble, sinó 10 o 20 vegades més. És just, això? És normal, d'altra banda, que per una pintura es paguin xifres astronòmiques mentre hi ha quadres molt ben pintats que es venen, com qui diu, a preu de cost? És un fenomen interessant: els concerts dels grans músics, els quadres dels grans pintors o els

Un quadre de Dalí o de Picasso no és 100 vegades millor que el d'un pintor que ven les pintures per 50 euros

grans vins poden multiplicar per 100 el preu de la mitjana essent els resultats tan sols una mica superiors. És el que passa quan se supera el que és convencional o apareix la genialitat, quan aquella mica de superioritat fa que se sobrepassi allò que, tot i ser molt bo, pots trobar a tot arreu per un preu més o

menys raonable. Un quadre de Dalí o de Picasso no és 100 vegades millor que el d'un pintor que ven les pintures per 50 euros. El cas és que les obres de Picasso o Dalí són genials i les altres, bones i prou. De genis n'hi ha molt pocs. Un vi de 50 euros no és cinc vegades millor que un de 10 euros: la diferència, sovint, es troba en els matisos i només la poden detectar els experts amb el nas molt fi i, és clar, en aquest cas hi ha també una despesa important en l'elaboració, que cal compensar amb el preu; com passa amb un menú de 200 euros en un restaurant de tres estrelles Michelin, que no és pas deu cops millor que un menú de 20 euros en un restaurant solvent de cuina tradicional, però demana, si no és un frau, una infraestructura material i humana, així com un talent creatiu, força superiors. La diferència del resultat és poca, però es paga cara. És el preu de la sublimitat en aquest món on tot es valora a partir del cost monetari i tots volem assaborir l'excel·lència. La pregunta que ens hauríem de fer, doncs, potser hauria d'anar més encaminada cap a l'ètica que cap a la justícia.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Twitter com a camp de batalla

Cada vegada més es posa en dubte que Twitter sigui un espai saludable on mantenir diàleg i interacció. Aquests dies han anunciat la seva renúncia a aquesta xarxa social l'alcalde de Barcelona Ada Colau i la periodista Cristina Fallarás. S'han cansat de rebre insults, desqualificacions i amenaces. D'una selva on més que diàleg hi ha una munió de gregaris disposats a ensorrar l'adversari o de gran quantitat de comptes falsos destinats a crear una esbiaixada noció de la realitat, més que no pas a reflectir-ne la pluralitat. Però encara que tot això s'hagi accentuat, probablement el seu error va ser pensar que Twitter era una plaça pública, un lloc de reflexió o de raonament. Sempre ha estat una arma, un mecanisme d'activació i de mobilització, i no pas de diàleg a més de, com totes les xarxes socials, un gran negoci fet amb l'apropiació de les nostres dades.

Twitter serveix per substituir el pensament elaborat per la reacció irada i explosiva, en una mena d'escombriaire de les nostres opinions. Lloc de linxaments, reforçament del propi criteri i la demagògia desmesurada. Una pura ficció de debat i de fals accés a bona informació. Totes les xarxes socials, a banda d'una naturalesa que fomenta la intervenció agressiva i la irresponsabilitat en els comentaris, tenen també un aspecte molt accentuat de configuració d'efecte-túnel, és a dir, d'instal·lar-nos en una bombolla segons la qual acabem només relacionant-nos amb gent amb la qual tenim un accentuat sentit de comunitat

i justament per no ser expulsats del grup apostem per expressar opinions i intervencions que es troben plenament identificades dins el marc conceptual amb el conglomerat de relacions que tenim establertes. A les xarxes l'actitud dominant tendeix a dos comportaments que es manifesten en paral·lel: comentaris negatius i sovint ofensius contra tot allò i aquells que no formen part de la tribu, i d'altra banda suport sense fissures a la pròpia congregació. Es produeix un incisiu sentit de la identitat grupal, i difícilment es canvia d'opinió i de grup. No es confronten idees, raons, sinó sentits de pertinença.

El polític Ivan Krastev posa en dubte el caràcter democratitzador del món digital, i aposta més aviat per la seva funció degradadora ja que es van tancant els espais en què contraposar opinions, amb el que això implica de transigir, cedir, compartir i pactar. En les trobades reals, tot i grans discrepàncies, l'aspecte humà implica l'assumpció d'un cert grau de compromís i de transacció, de diàleg. A Twitter practiquem una relació basada en el monòleg continu, sovint de manera simultània i, en el millor dels casos, successiva. El que ens arriba només reforça la nostra opinió. No hi ha matisos ni possibilitat de mudar de parer. Per canviar d'opinió es requereix prèviament canviar de grup. El món dels hiperconnectats és, en el fons, un món de gregaris. Twitter i les xarxes socials no reforcen la democràcia, ja que no hi ha diàleg ni tan sols el contrast d'opinions contrapo-

sades o simplement disperses. La democràcia seria la gestió de les diferències, dels interessos i les opinions antagòniques, no un espai per establir un discurs hegemònic que pretén esdevenir unànime. En la democràcia hi ha d'haver dissidència; en el món digital només enemics a combatre i condemnar. El linxament digital és la màxima expressió de l'activisme a les xarxes. La batalla per establir una hegemonia cultural.

La perversió intrínseca de Twitter és que totes les opinions valen el mateix, justament perquè són això, opinions. Es tingui o no criteri sobre un determinat tema, es produeix un igualament, per baix. Es creuen i s'entrecreuen missatges com a armes llançables, però sense cap possibilitat real de comunicació entre elles. Quan van sorgir, es van considerar les xarxes socials com el nou paradigma de la democràcia, la participació i la cultura lliure. En realitat, és un submon de monòlegs històrics la finalitat dels quals és crear la falsa sensació que estem inclosos i participem. En el fons, a qui ens dirigim principalment és a nosaltres mateixos. La fúria i el ressentiment acostumen a acompanyar les actituds dominants a la xarxa. Una multitud que s'expressa en conjunt, però que viu en soledat. L'agitador digital tecleja animosament, però en general ho fa com a substitutiu de l'acció. S'imposa un "ni oblit ni perdó" que persegueix tota la vida els estigmatitzats i que deixa temporalment satisfets uns assetjadors que requereixen ràpidament un nou enemic a combatre.

Susanna Barquín

DE ROSSEGONS

Temps de pressa

Diuen que la realitat supera la ficció. Com si hi hagués una dissociació entre allò real i allò fictici, com si la ficció es pogués inspirar en una altra cosa que no fos la realitat. O com si la realitat no estigués influïda o modelada per la ficció. Des de temps immemorials (com m'agraden aquestes expressions fetes: *marc incomparable*, *festa de la democràcia*, *breu instant*), les persones ens hem dedicat a explicar-nos el món, l'immediat i l'incomprès, a través de contes, llegendes, mites o tractats detallats sobre la vida i la mort. Hem creat disciplines acadèmiques que donessin llum a això que anomenem realitat, amb la idea que en algun moment poguéssim comprendre què fem aquí, quin sentit té la vida, què hi ha després. I derivades que ens ajudessin a establir pautes de comportament. Què és bo, què és just, què és acceptable, i què és dolent, menyspreable o condemnable. Hem arribat al segle

de la tecnologia, de la fragilitat i la fugacitat, de la globalització, de les emocions, de la informació i de la contradicció i de molt més. El que no tinc clar és si hem paït que les pautes de comportament que vam heretar no han estat prou modelades per als temps de la pressa. Amb permís o sense dels que han decidit que la pandèmia ha representat un canvi de paradigma, m'atreveixo a afirmar que som encara, i per estona, en temps de pressa. Pressa perquè les restriccions acabin, pressa perquè hi hagi vacuna, perquè tothom estigui vacunat, perquè l'altre contesti un missatge.

En aquestes, que segueixo una sèrie, pessima per cert, sobre la vida després de la mort. En la sèrie, hi ha un costat bo i un altre de dolent, i les persones van a un o a l'altre segons els resultats de sumar o restar punts d'acord amb les decisions que han pres a la vida. No m'hi estaré en l'argument ara, que fa pena,

però sí en una qüestió rellevant: de resultes d'una investigació interna, en la sèrie van descobrir que feia anys que ningú no arribava al costat bo. Si abans comprar un perfum per a la mare sumava punts positius, ara en podia restar si contenia ingredients a partir de flors recollides per infants, per l'agreuja de complicitat en explotació infantil. Ja he dit que la sèrie és pessima? De tota manera, quan s'adonen que els paràmetres per valorar una conducta són anti-quats, paga la pena. En temps de pressa i de pandèmia, vivim en la ficció que les comunicacions en línia redueixen la contaminació. Només puc atribuir aquest miratge al silenci d'ara fa un any, quan es van reduir a la mínima expressió els cotxes i els avions en circulació, i es van sentir els ocells. Però es van multiplicar les connexions digitals, i la realitat, que supera la ficció, és que internet contamina. Temps de contradiccions.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

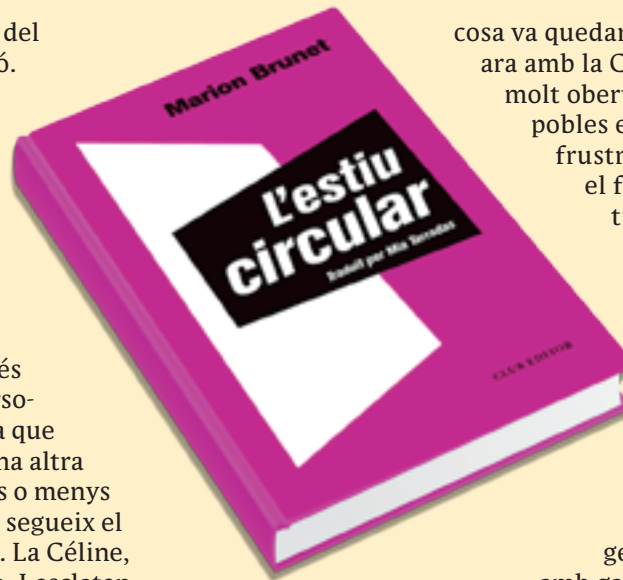
Dolors Altarriba

Que no es noti la ràbia

Tot passa en un petit poble del Midi francès, prop d'Avinyó.

Una família de dos pares i dues filles i un fet que des del començament ho trasbalsa tot: la filla gran, la guapa però també poc interessada pels estudis, la Céline, s'ha quedat embarassada amb 16 anys. La seva germana, un any més petita, i amb molta més personalitat, és la que s'endevina que marxarà del poble, albira una altra vida. L'acció se situa en més o menys dos anys, mentre l'embaràs segueix el seu curs fins que té la nena. La Céline, però, mai dirà qui és el pare. I esclaten sentiments amagats, ràbia acumulada... Fins a gairebé convertir-se en una novel·la que s'ha titllat de negre, però té més de realista.

El pare, en Manuel, és fill d'exiliats espanyols i no s'ha tret mai de sobre aquesta rèmora. Somia, i ho diu l'autora, que les filles estaran ben integrades a la societat d'una comarca francesa –que no és el mateix que una gran ciutat i la seva àrea metropolitana– però veu que mai serà considerat com “ells”. La seva dona sí que és de les de moltes generacions a la zona, pagesos que tenen terra. I ell sempre entreveu en el sogre aquell menyspreu cap a algú que fa de paleta i no té prou perquè encara l'ha d'ajudar. La mare, la Severine, porta dins seu i d'amagat que es va casar jove amb en Manuel, però perquè tan jove? Perquè estava embarassada. La

cosa va quedar dissimulada, però, no com ara amb la Céline, que ja té fama de ser molt oberta amb els nois i això als pobles encara té un preu. Una dona frustrada que veu en la seva filla el fracàs i no és capaç d'empatitzar-hi. Gairebé ho fa més l'àvia. Viuen en una urbanització de classe mitjana baixa, amb uns veïns magrebins, de tota la vida. Això no impedeix, però, que en esclatar la ràbia siguin les primeres víctimes.

El llibre, que es llegeix amb molta facilitat i amb ganes de saber cap on va la història, és una definició de la vida mateixa i, sobretot, posa de manifest que ni el masclisme, ni el racisme han deixat d'existir. I com a conseqüència, el classisme s'hi nota en tot moment. La Jo, la germana petita, ha conegut uns amics nous –els *pijos*– a Avinyó i ella i la Céline van a una festa. Però el ric es vol aprofitar de la Céline i això fa reaccionar la Jo. Una foguera de diversos objectes representa molt bé els sentiments guardats, de sentir-se menyspreats. L'autora té la capacitat i valentia d'explicar una història on hi ha encara molt d'assetjament sexual o aprofitament de menors –aquesta línia tan fina entre voler i no haver de– sense fer escarafalls. Però tot plegat és dur i cruel en un lloc on paguen justos per pecadors perquè a la superfície no es notin els canvis.

L'ESTIU CIRCULAR

Autora: Marion Brunet

Traducció: Mia Tarradas

Editorial: Club Editor

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàgines: 224

Pere Martí i Bertran

Tendresa i poesia per a totes les edats

Montse Homs Aumatell (Gurb, 1960) és la guanyadora del 39è Premi Guillem Cifre de Colònia (2020), amb la seva primera novel·la, *Arracades d'avellaner*, un títol que ja ens dona una pista de per on poden anar els trets, si més no estilístics. Hauria estat ben diferent, diria jo, que l'hagués titulada amb el nom científic de les inflorescències de l'arbust productor d'avellanes: aments d'avellaner. Faig aquesta observació perquè la novel·la traspu poesia a cada pàgina: el paisatge hi és poesia; els recursos literaris hi són poesia; la relació entre els personatges principals (sobretot entre la Lisa, la nena de set anys, i la seva mascota, la Ketti, una guineu domesticada, que a més fa de narradora de la història en una personificació-humanització d'allò més aconseguida, i gosaria dir que versemblant i tot, en la més pura tradició de les faules) també és poesia. La novel·la té un halo de tendresa, de beatitud, de pau que s'encomana, que es fa present en

tots els fets, quotidians o no: en els jocs infantils, els àpats familiars, la relació entre els personatges, especialment entre la Lisa i l'avi Pere... Un bon dia, però, i per una notícia ben positiva, ves per on, tot canvia, tot es capgira: aquella bombolla en què la Lisa ha viscut protegida i estimada esclata perquè la mare ha obtingut una beca, que no pot desaproveitar, i se n'han d'anar dos anys a Hong-Kong. Tot són dubtes, presses i neguits que s'encomanen a la Lisa, que no vol deixar l'escola i les amigues, no es vol allunyar del poble i dels boscos que l'envolten, no es vol separar dels avis i no vol estar dos anys sense veure la seva Ketti i sense poder jugar amb les seves joguines, que són la font d'inspiració de la seva fantasia desbordant, que tan bé ha sabut plasmar i imbricar en el relat la Montse Homs. Un relat en què tot hi és cuidat al mil·límetre: una llengua rica i plena de registres; uns recursos literaris d'allò més aconseguits, sobretot les metàfores i les comparacions, majoritàriament relacionades amb la natura com escau amb el narrador triat; unes referències literàries ben adequades als personatges que les fan servir; una fantasia desbordant, però creïble en el món i els jocs simbòlics d'una nena de set anys; una sèrie d'insinuacions, poc habituals en la literatura infantil, que massa sovint explica obvietats, etc. Una novel·la per a totes les edats, sens dubte.

ARRACADES D'AVELLANER

Autora: Montse Homs

Il·lustradora: Cristina Zafra

Editorial: Barcanova

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàgines: 149

NOVETATS EDITORIALS

'Petits poemes en prosa'
Charles Baudelaire
Ed. Adesiara

Es compleixen 200 anys del naixement de Charles Baudelaire. Bon moment, sens dubte, per recuperar els *Petits poemes en prosa*, una obra fonamental que és, de fet, la primera gran creació d'aquest gènere, on emergeixen la malenconia, el pas del temps o la crítica a la hipocresia social. Joaquim Sala-Sanahuja és l'autor d'aquesta traducció.

'El dia que vaig marxar'
Albert Om
Univers

Fa uns anys, Albert Om va decidir marxar, fer una desconnexió durant uns mesos. Havia de ser a França, pels records que en guardava. Volia un temps per fer les coses *pour le plaisir*, pel gust de fer-les. D'aquella experiència, que va coincidir en un moment vital important (l'envelliment dels pares, i el seu desig de vida) n'ha sortit aquest llibre.

'Parla bé, collons!'
La Incorrecta
Montena

Valentina i Júlia Planes són les creadores de La Incorrecta, una plataforma de serveis lingüístics que s'ha fet popular pel seu humor en la creació de productes relacionats amb el català. Ara passen per primera vegada als llibres, on aquest humor (i amor) queda palès. No és un diccionari, no és un manual. Són consells... a l'estil de La Incorrecta.

'Noms d'una vida'
Joaquim Nadal
Pagès Editors

Des d'Ermessenda de Carcassona a Picasso, des de Josep Terradellas a Sebastià Salellas, un total de 67 personatges desfilen per aquest llibre. Tenen en comú el fet que Joaquim Nadal, polític i historiador, els considera les persones que han influït més en la seva vida. Però també figures que han destacat pels seus valors.

'El camarot del capità'
Màrius Carol
Ed. Destino

Màrius Carol ha regit els destins de *La Vanguardia* en temps convulsos. Hi arriba en ple esclat del procés sobiranista i en marxa just a les portes de la pandèmia. En aquest llibre explica la seva experiència com a periodista al capdavant d'un diari que és una institució, però que com tots també afronta temps de canvis profunds.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Museu Etnogràfic

“ A Ripoll hi ha un museu, que fundà el senyor Tomàs Raguer, on totes les manifestacions de la vida de muntanya són admirablement representades. La vida dels pastors, els seus atuells, tot allò que es relaciona poc o molt amb aquest estament, hi té constància perfecta. Ja hem fet referència a aquest museu, que mereix una visita si voleu tenir una idea de la vida al Pirineu. En realitat, tota la serralada pirinenca és un país de pastors. Però la vall de Ribes, amb les comarques que hi afronten — del Ripollès, de Camprodon i del Cadí —, forma en certa manera, la capital dels pastors del nostre Pirineu Oriental, capitalitat que irradia, amb els seus tentacles de la transhumància, damunt les comarques assolellades i marítimes de la Catalunya Vella. ”

Josep Pla

AUTOR
Josep Pla
(1897-1981)

OBRA
'Tres guies'
Ed. Destino, 1976

INDRET
Museu Etnogràfic

MUNICIPI
Ripoll

COMARCA
Ripollès

El Museu Etnogràfic de Ripoll compleix deu anys en la seva actual ubicació. Els seus orígens remots cal buscar-los a finals del segle XIX. L'esperit de la Renaixença alimentà els estudis i les iniciatives de revalorització i estudi del folklore, els costums, la història... Els materials s'anaren aplegant a partir de donacions a les golfes de l'església de Sant Pere, fins que es va inaugurar l'any 1928 amb el nom d'Arxiu Museu Folkloric de Sant Pere. Allà va romandre fins que les condicions de l'edifici en van fer impossible la continuïtat, i es va endegar el projecte per traslladar-lo molt a prop, al casal de Can Budallés, on és ara.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

168

Què dius? Miranius! Els retrucs

Quan els nens demanaven alguna cosa, generalment inoportuna, que no se sabia com respondre, els adults els contestaven amb retrucs: una resposta evasiva caracteritzada per l'absurditat, la rima i molt sovint la temàtica escatològica. L'absurd proporciona imatges singulars i dona a la resposta un to de joc lingüístic. La rima contribueix a la fixació de la resposta i a donar-hi gràcia, vigor i expressivitat.

Algunes d'aquestes respostes, que han anat passant de generació en generació i s'han convertit en veritable material folklòric, són l'origen del que, seguint Caterina Valriu, que forma part del Grup d'Estudis d'Etnopoètica de les Illes Balears (GREIB), podem anomenar **retrucs**. Aquests jocs, a banda de donar-se entre un adult i un nen, també es fan entre adults per ridiculitzar –de bon rotllo– l'interlocutor.

Aquesta manera expressiva, poètica i sorneguera de respondre, ara mateix, està en perill d'extinció i només alguns avis i àvies ho diran en alguna ocasió als seus nets. Poques vegades sentireu aquests retrucs en persones joves, tot i que és molt probable

que alguns d'aquests us siguin familiars:

—D'on vens? —De collir fems.

—Què passa? —Un burro per la plaça.

—Què busques? —Un cagarro amb dues fustes.

—Tinc gana. —Menja't una cama. I si no en tens prou, menja't un bou.

—Tinc set. —Pixa a la taula i beu a galet/Jo en tinc vuit i encara no bec.

—Tinc calor. —Posa el cul a la frescor.

—Què hi farem... —Mala cara quan morirem.

—Què hem de fer? —Vendre la casa i anar a lloguer.

També hi ha les preguntes (o interpel·lacions) trampa, que són aquelles que es formulen per fer burla sobre la resposta obtinguda, i que en algun cas han arribat a generar fins i tot una contrarèplica:

—Que has vist en Serra? —Quin Serra?

—El que arrossega els collons per terra.

—Per on passa el tren? —Per la via. —Calla, burro, que ja ho sabia!

—Set i set? —Catorze. —Agafa un cagarro i esmorza.

—Agafa'n dos, que esmorzarem tots dos.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

Prince Philip

Queen Elizabeth II's husband passed away on Friday 9th April, at the age of 99. They were married for 73 years, and have 4 children, 8 grandchildren, and 10 great-grandchildren together.

He had a turbulent childhood, and an eventful life. Shortly after his birth his family was sent into exile, and he was evacuated in a cot made from a fruit box. His mother had a nervous breakdown when he was a child, and was committed to a psychiatric hospital, later becoming a nun. He was schooled in France, Germany, England and Scotland.

Before marrying Queen Elizabeth, he served in the Royal Navy during World War II, becoming one of the youngest lieutenants in the history of the navy, and was awarded the Greek War Cross for his bravery. Ironically, he fought against two of his brother-in-laws, who were serving on the Nazi side.

During his marriage he became only the fifth male consort in British royal history, and the longest-lived male royal.

We've put together a short quiz with some interesting facts about Prince Philip. How many can you get right?

1 In which country was Prince Philip born?

- a. Denmark
- b. Germany
- c. Greece

2 He was born a prince of which two countries?

- a. Greece
- b. Germany
- c. Denmark

3 How old was Queen Elizabeth when she met Prince Philip for the first time?

- a. 8
- b. 13
- c. 18

4 Prince Philip and Queen Elizabeth were related through which monarch of the United Kingdom and Great Britain?

- a. Queen Victoria

b. King George IV
c. Queen Anne

5 Prince Philip was worshipped as a divine being by the people of which Pacific island nation?

- a. Solomon Islands
- b. Vanuatu
- c. Tonga

CATALÀ

El príncep Felip

El marit de la reina Elisabet II va morir el passat divendres dia 9 d'abril, a l'edat de 99 anys. Van estar casats durant 73 anys i van tenir 4 fills, 8 nets i 10 besnets.

Va tenir una infantesa turbulenta i una vida memorable. Poc després de néixer van enviar la seva família a l'exili i ell va ser evacuat en un bressol fet amb una caixa de fruites. La seva mare va patir una depressió nerviosa quan ell era un nen i la van ingressar en un hospital psiquiàtric, i posteriorment es va fer monja. Ell va ser escolaritzat a França, Alemanya, Anglaterra i Escòcia.

Abans de casar-se amb la reina Elisabet, va servir a la Marina Reial britànica durant la Segona Guerra Mundial i va esdevenir un dels tinentes més joves en la història de la institució. A més, va ser guardonat amb la Creu de Guerra de Grècia pel seu valor. Irònicament, va lluitar contra dos dels seus cunyats, que servien al cantó dels nazis.

Durant el seu matrimoni va ser el cinquè consort de la història reial britànica i el marit més llarg.

Hem preparat un breu qüestionari amb algunes dades interessants del príncep Felip. A veure quantes n'encerteu:

Articles: ■ 1 a; ■ 2 the, the; ■ 3 an; ■ 4 -; ■ 5 the; ■ 6 the; ■ 7 the; ■ 8 -; ■ 9 the, -; ■ 10 the, the; ■ 11 the; ■ 12 a; ■ 13 the; ■ 14 -; 15 the, -, -.

General knowledge: ■ 1 4 strings; ■ 2 Russia; ■ 3 3 hearts; ■ 4 rice; ■ 5 Thomas Edison; ■ 6 Saturn; ■ 7 Pacific; ■ 8 36; ■ 9 "I"; ■ 10 Aries; ■ 11 Scotland; ■ 12 a melon; ■ 13 Jupiter; ■ 14 Mars; ■ 15 autumn

Les solucions de la setmana anterior:

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Sagi Serra

THE ANIMALS
'Before We Were So Rudely Interrupted'
 Barn Records Ltd, 1977

The Animals van aparèixer al *mundillo* musical per allà el 1963 i actualment encara surten als escenaris, si bé amb només un dels membres originals. Durant aquest temps, a la banda hi ha entrat i sortit una bona colla de músics i la banda ha passat per nombrosos alts i baixos. El grup original eren Eric Burdon, veu; Alan Price, teclats; Hilton Valentine, guitarra; Chas Chandler, baix, i John Steel, bateria. Aquesta formació es va mantenir fins al 1965. A partir d'aquí van començar els canvis de músics i fins i tot el nom del grup, que va dir-se Eric Burdon & The Animals. El 1977, però, la colla original es va tornar a trobar i va gravar aquest sensacional disc amb el nom de The Original Animals i amb el títol prou explícit: *Abans que fóssim interromputs grollerament*. El disc conté 10 temes, només un de com-

posició pròpia, "Riverside County", els altres són versions d'altres autors. Sens dubte, la més impressionant és "It's All Over Now, Baby Blue", un clàssic de Bob Dylan que Eric Burdon transforma en una epopeia immortal sobre un piano que fa tremolar l'univers. També brillen "Just a Little Bit", amb un solo d'orgue amb el so característic dels Original Animals; "Lonely Avenue", o "Many Rivers to Cross". The Animals van repetir aquesta experiència l'any 1983 amb un altre disc: *Ark*.

EL TEST

Antoni Font-Mir

Primer instrument que vas tocar? La veu. Però si parlem d'un instrument extern, la flauta dolça a l'escola. **Primer grup del qual vas formar part.** No he estat mai en un grup de música però he estat en grups de teatre musical com Bambolina Teatre, La Nota Teatre... **Primer bolo en directe.** Cantant a uns Pastorets de la germana Font. **Primer disc que et vas comprar?** Van ser dos CD: *Bàsic* de Sau i un recopilatori de La Trinca. **Quants discos tens?** Més de 1.600. **Salva'n tres.** *Verdaguer*. *Ombres i maduixes*, *Fills de les estrelles* i *Flor de nit*. **Grups de capçalera.** *Obeses* i *Queen*. **Un concert (com a públic) per recordar.** Liza Minnelli al Festival Jardins de Cap Roig. Estava a la fila 2.

NOTES

Reconeixements amb Discos d'Or per a Miki Núñez i Buhos

A principis de segle, un àlbum rebia el Disc d'Or quan venia més de 50.000 còpies i el Disc de Platí si en venia més de 100.000. A partir de 2013, però, les xifres van variar i ara, a Catalunya, un treball rep el Disc d'Or si ven 20.000 unitats i el de Platí si en ven 40.000. Els temps, i les vendes, han canviat. És per això que, segurament més que mai, rebre un guardó d'aquest tipus és actualment un fet gairebé excepcional. I aquests dies n'han rebut Miki Núñez i Buhos. Els venedors Buhos han rebut el Disc d'Or per *Volcans*, el seu darrer àlbum, i són una de les bandes nacionals amb més reproduccions a YouTube i Spotify. El seu últim videoclip, *Se acelera*, per exemple, va superar les 600.000 visualitzacions en només una

setmana. Un videoclip, per cert, protagonitzat per Pierre Oriola, capità del Barça de bàsquet. Pel que fa a Miki Núñez, aquesta setmana n'ha fet col·lecció, de Discos d'Or. N'ha rebut per les cançons *Celebrare* i *Escriurem* i, a més, també ha rebut dos Discos de Platí per *Me vale* i *La venda*. En el cas de Núñez, a part de les vendes físiques i digitals dels seus dos discos (*Amuza* i *Iceberg*), també se li han reconegut les xifres de reproducció de les cançons citades, que acumulen milions d'escoltes a diferents plataformes. *Celebrare* supera els deu milions de reproduccions a Spotify i *La venda* supera els 20 milions.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

GAS
'Gas II'

Jordi Gas és un dels músics més polivalents de l'escena catalana. Va ser productor del primer disc de Sopa de Cabra, havia fet també de baixista en formacions com Sau o Jarabe de Palo i és l'actual cantant dels rumberos Ai Ai Ai. I fa set anys, va debutar en solitari amb *Gas*, un primer disc de títol homònim que ara té continuïtat amb *Gas II* (a l'hora de posar títols no peca d'originalitat). Els amants del pop adult, madur i detallista gaudiran d'un àlbum on el vigatà Jordi Gas, com a bon multiinstrumentista que és, hi fa una mica de tot. I se'n surt airós. Un discàs.

PELAT I PELUT
'Flor al cul'

El disc va sortir aquest dimarts i 13, té una portada amb gat negre, un mirall trencat... Tot plegat, una declaració d'intencions d'una banda de rumba catalana sense complexos que no té por de res ni de ningú. Pelat i Pelut, a més, no són *urbanites* com la majoria de rumberos sinó de Folgueroles, bressol de Verdaguer de qui fins i tot han musicat un poema. A contracorrent, doncs, han parit un treball amb 13 temes (havien de ser 13, sí) on demostren que Peret i Dijous Paella ja tenen hereus. I són genuïns, autèntics, frescos i amb una banda sòlida i sense escissions.

GREGORI HOLLIS
'Landing'

Gregori Hollis és un jove trompetista català nascut a Barcelona el 1994. I amb *Landing*, publica ja el seu segon disc com a solista amb un recull de vuit peces, totes de composició pròpia. Hollis s'allunya del jazz més estàndard i s'aproxima a l'afro-cubà i el *latin* amb referents com el trompetista Arturo Sandoval. El disc és tot instrumental i s'ha enregistrat en format de septet, donant molta importància sobretot a les percussions que li donen un aire molt llatí i desenfadat. Apunteu-vos aquest nom, Gregori Hollis, perquè en sentirem a parlar. Un monstre.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Un 35% dels cotxes estaran connectats en els propers quatre anys

Amb el desplegament cada cop més real de la xarxa de comunicacions 5G, una nova revolució tecnològica està arribant. Segurament ens costa més ser-ne conscients perquè la nostra vida ja està molt connectada, però encara ho serà més i parlar de cotxes connectats a internet, sensors que analitzen la mobilitat urbana, el seguiment del trànsit en temps real, aparcaments intel·ligents o ambulàncies que poden comunicar-se amb les carreteres ja no està gens lluny. De fet, les previsions diuen que en quatre anys prop d'un 35% dels cotxes estaran connectats. La connexió 5G augmenta la qualitat de la transmissió de dades i a més a més la velocitat de transmissió és molt alta i sobretot disminueix la latència. Això vol dir que si amb el 4G la informació podia tardar 50 mil·lisegons a arribar d'un punt a l'altre, amb el 5G es reduirà a 1 mil·lisegon, pràcticament en temps real.

Un dels experts en aquest tema, José Francisco Montserrat, investigador de la Universitat Politècnica de València, preveu que es podran reduir "fins a un 80% dels accidents de trànsit" en pocs anys gràcies a tota aquesta tecnologia.

Les seves prediccions van molt més enllà: es podran evitar embussos de trànsit, coordinar vehicles perquè puguin creuar una ciutat sense semàfors ni xocar, demanar vehicles autònoms a demanda... El futur que fa uns anys ens semblava de ciència-ficció ja pràcticament és aquí. Tot enfocat a ser més eficients. "Els llums del carrer il·luminaran

només si hi ha persones a prop, els contenidors d'escombraries avisaran quan estan plens perquè els vagin a buidar i hi haurà menys cotxes perquè els compartirem. El 2050, a més, no hi haurà semàfors perquè els vehicles ja seran autònoms", vaticina Montserrat.

Un dels organismes que més s'ha posat les piles en aquest sentit és la Direcció General de Trànsit (DGT), que des de fa uns anys està treballant amb la plataforma DGT 3.0 per estar a punt. Segons Ana Blanco, subdirectora de Circulació de Vehicles de la DGT, la plataforma ja està preparada per ser un tercer ull per als conductors. "DGT 3.0 és una plataforma que permet mantenir connectats en temps real els usuaris de la carretera per oferir-los en tot moment informació del trànsit en temps real i aconseguir una mobilitat segura i intel·ligent".

La plataforma serà com un núvol on tot de sistemes hi abocaran les seves incidències. En la teoria, la plataforma ha de recollir incidències quan hi hagi el paviment amb gel o que rellisqui, que es pugui saber que hi ha un ciclista (que haurà d'estar geolocalitzat), que s'estan fent feines de manteniment o de grua a la carretera, que hi ha hagut un accident o hi ha un

cotxe avariats.

També treballen per incorporar-hi informació de presència d'animals, obres, punts d'interès com aparcaments o gasolineres, presència d'una prova esportiva que talla momentàniament la circulació o que s'entra a una zona de baixes emissi-

La plataforma DGT 3.0 és una de les més avançades a Europa i tindrà un núvol amb totes les incidències

La tecnologia 5G redueix la latència a 1 mil·lisegon i la comunicació pràcticament és en temps real

ons on només poden entrar determinats vehicles. Un gran volum d'informació que els fabricants de vehicles ja estan treballant perquè es pugui gestionar des dels vehicles i alhora provoqui reaccions, alertes o fins i tot activació de frenada o llums d'emergència als vehicles en perill.

El tram d'autopista entre Fornells i Vilademuls, a Girona, serà precisament un dels primers llocs d'Europa on es faran proves relacionades en aquest sentit. En un tram de 34 quilòmetres ja s'hi estan instal·lant tots els serveis per convertir-lo en carretera intel·ligent per fer-hi fins i tot assajos de conducció autònoma amb dades mòbils i tecnologia 5G a través de dos projectes europeus I+D Inframix i C-Roads Spain.

El carnet de conduir, al mòbil

Des de ja fa poc més d'un any, la DGT va començar a experimentar i va llançar una aplicació mòbil per poder tenir la documentació al mòbil. A miDGT s'hi pot consultar el carnet de conduir amb la fotografia, la seva validesa i els diferents tipus de permisos. De fet des del març de l'any passat, ja es pot fer servir com a substitut legal del carnet de conduir físic.

Allà també es pot veure els vehicles que tenim al nostre nom, comprovar l'estat de

l'última ITV o consultar els papers del cotxe, el permís de circulació i la fitxa tècnica. També es pot veure si està vigent l'assegurança i amb quina companyia.

Tot i que ja porta 2,5 milions de descàrregues, l'aplicació encara no està totalment estesa entre la població perquè per registrar-se cal un certificat digital o identificar-se al servei Cl@ve de l'administració estatal. En properes versions s'hi podrà registrar amb un SMS.

Adeu als triangles, hola V-16

A partir de l'1 de juliol els triangles reflectors per avisar d'un accident començaran a perdre vigència. Entrarà en joc el dispositiu V-16, un senyal lluminós de color taronja que posarem al sostre del cotxe per advertir els vehicles de la presència d'un cotxe avariats o accidentat. L'elevat nombre d'atropellaments mortals mentre es col·locaven els triangles ha fet replantejar-ho i optar per solucions més avançades.

Fins a l'1 de gener de 2026 conviuran amb els triangles, però a partir d'aquella data seran obligats i a més a més amb geolocalització. Això vol dir que quan s'activi aquesta balisa d'alerta, s'emetrà un senyal amb les coordenades cap a la plataforma DGT 3.0 que reenviarà la informació a tots els cotxes als quals pugui afectar la incidència.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

NOU ENFOCAMENT TRIBUTARI A L'FMI

No és cap novetat afirmar que la pandèmia ha convertit en keynesians els analistes i també els organismes més *libèrrims* del món. L'escalada d'adeptes a la necessitat que els estats aprofundeixin en mecanismes que maximitzin els ingressos per plantar cara a la devastació econòmica que estan provocant les mesures de contenció del coronavirus no s'atura. Només fa uns dies, va ser el Fons Monetari Internacional (FMI) el que va llançar la proposta d'eleva els impostos a les rendes més altes per contribuir a pagar l'elevada factura que la pandèmia està cobrant als estats a tot el món.

Més impostos en temps de crisi ve a ser una esmena a la totalitat en l'enfocament més tradicional del liberalisme econòmic. La mai demostrada campana de Laffer –aquella segons la qual reduir els impostos genera un cercle virtuós que acaba comportant més ingressos públics– ha deixat de ser el dogma que ordena les polítiques econòmiques mundials. A aquestes alçades, aquest principi té cada vegada menys adeptes. Alguns es troben a Espanya i, més concretament, al centre de la península Ibèrica on no és gens infreqüent sentir acusar de comunista lliberticida qui gosi tan sols insinuar que el context actual fa encara més imprescindible que els rics paguin més impostos.

La proposta del Fons Monetari Internacional s'assembla força a la que, sovint des de l'esquerra, s'ha sentit també a l'Estat espanyol. Però *lafferistes* de la qüestionable alçada intel·lectual de determinats dirigents del PP ho han desqualificat com un nou intent de fer polítiques comunistes. És poc plausible, a aquestes alçades, assenyalar com a comunista el Fons Monetari Internacional, tot i la procedència búlgara de l'actual directora gerent, Kristalina Gueorguieva. Més aviat, el Fons Monetari estaria aplicant un vell axioma: "A grans mals, grans remeis".

Quins són els grans mals? El mateix informe en el qual l'FMI basa la proposta d'apujar impostos (temporalment, deixa clar) als més rics i a les grans empreses, els exposa. Sintèticament, com recull un article al diari econòmic *Cinco Días*, la despesa pública s'ha multiplicat al mateix temps que la

pèrdua de recaptació ha estat severa. El resultat de tot plegat és que tant el deute públic com el dèficit dels estats s'ha enfilat a màxims mai coneguts fins ara.

A tot el món els dèficits públics toquen l'11,7% de mitjana en els països més avançats, el 9,8% en les economies emergents i el 5,5% en els països en vies de desenvolupament, en tots els casos respecte dels PIB dels estats. El deute públic arriba al 97% a tot el món i encara s'eleva fins al 99% aquest 2021. Per concretar, l'Estat espanyol, que forma part del grup d'economies avançades, haurà passat, segons les dades de l'FMI, del 2,8% de dèficit (diferència entre ingressos i despeses) a l'11,5%, una estimació en la qual discrepa de les xifres que ha fet públiques l'Estat, que xifren el dèficit en un 10,9%. El temor del Fons Monetari és que la correcció d'aquest dèficit trigui encara molt de temps, massa temps, i que no s'arribi al 3% que es considera òptim i que marquen les regles de la Unió Europea, fins més enllà del 2026.

Una preocupació addicional, que de fet no és nova però s'ha agreujat, és l'elevat deute públic, que s'hauria enfilat des del 95,5% del PIB fins al 117% (un 120% si s'hi suma el deute de la Sareb, el banc dolent, com recomanen els socis europeus).

És sobre la base d'aquests números, a escala estatal i també a escala internacional, que l'FMI demana als legisladors aquests increments temporals dels gravàmens sobre els ingressos més alts i sobre la riquesa. És la fórmula que considera més idònia per cobrir les necessitats de finançament més urgents en relació amb la pandèmia i aportar recursos als serveis bàsics com la salut o l'educació.

Més enllà d'aquesta mesura, el Fons Monetari Internacional convida els estats a dissenyar plans fiscals més aprofundits per fixar la política recaptadora dels propers anys. L'objectiu és que els operadors econòmics, i

també els ciutadans, tinguin a la llarga més certeses sobre les polítiques fiscals del país. Aquesta proposta s'emmarcaria perfectament en la creació a l'Estat d'un grup d'experts que treballarà en la reforma fiscal i que ha de presentar les conclusions a l'executiu espanyol abans del 28 de febrer de l'any que ve. Són 18 experts, entre els quals els catedràtics de la Universitat Pompeu Fabra Antònia Agulló i Guillem López Casanovas.

El Fons Monetari Internacional va ser un dels organismes que durant la crisi financera de fa una dècada va tenir un paper rellevant a l'hora de fer suggeriments sobre com sortir del forat. Eren temps en què la moda eren els discursos de la contenció i l'austeritat. I de moderació salarial. Llavors, l'FMI era escoltat i la recepta, sobretot la de la moderació salarial, va tenir en l'Estat espanyol un seguiment propi dels alumnes més aplicats de l'aula. Caldrà veure si també són alumnes aplicats ara que les receptes toquen la butxaca dels més poderosos. S'hi atreviran, els governs?

INDICADORS

Menys activitat comercial

L'índex general de comerç al detall disminueix un 9,9% interanual a Catalunya el febrer del 2021.

Per tipus de producte, l'alimentació disminueix un 4,3% i la resta de productes, un 14,3%.

Dins d'aquest darrer tipus, els béns d'equipament personal decreixen un 40,9%; els béns d'equipament de la llar, un 1,3%, i la resta de béns, un 6,7%. El febrer va estar marcat pel tancament comercial en dissabtes.

Creix l'afiliació laboral

El nombre d'afiliacions a la Seguretat Social a Catalunya a 31 de març de 2021 augmenta un 1,4% respecte al mateix període de l'any anterior i se situa en 3.376.198 afiliacions, segons dades provisionals que ha donat a conèixer l'Idescat. En nombres absoluts, l'increment interanual és de 47.744 afiliacions. La construcció és el sector que més creix i la indústria, l'únic que baixa.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà (sodecaminar@gmail.com)

Per a l'alegria, no judici

Si la vegetació depengués del passat viscut, a la primavera no creixeria res ni les llavors germinarien per una nova vida. Simplement perquè en el nostre clima, de normal, pateixen les inclemències del temps, de tenir molta calor i set a passar per l'accés d'aigua i acabar amb un fred rigorós que frena el desenvolupament vegetatiu. O segurament encara és més dur el maltractament que fem passar a moltes plantes quan les esporquem pels nostres interessos. Si no, mireu-vos amb atenció una morera, de les que tenim a moltes viles per fer-nos de para-sols frescos i eficaços gràcies a les

seves grans fulles. Alhora, a Orient es conreen per alimentar els cucs de seda, i a més també pels seus fruits comestibles. La plantem aquí per l'ombra i cada any en tallem tota la branca nova per evitar que faci fruits i ens embruti els carrers. Però cada primavera creixen noves branques plenes de fulles per protegir-nos del sol i per preparar-se d'una nova producció de fruits que mai arriba, i sempre hi està a punt perquè no depèn del passat. És com dir que tota curació és un alliberament del passat, per tant, l'arbre deixa de banda el mal ocasionat per seguir amb el seu sentit de vida, encara que nosaltres atorguem un altre sentit a la seva vida.

Percebem allò que pensem i pensem allò que hem integrat, com a aprenentatge, en la nostra ment. Així potser depenen un xic massa d'allò, que un dia va succeir, i que mai més tornarà a passar com va passar. Segurament aquesta dependència del passat ens ha portat a establir com un tret predeterminat al judici a les coses que ens passen per davant, segons les experiències que van esdevenir, transformades en raó. De normal decidim plantar el passat en el qual vivim ara, quan potser seria més interessant sembrar els aprenentatges als pensaments perquè germinin en el present. La necessitat d'arrelar-nos per ser, sigui el creixement en cada moment.

L'alegria interior es fonamenta en el no judici, només observar i deixar fluir tot allò que pot marcar una predisposició determinada. El no jutjar és una missió complicada de portar a terme, sigui pels hàbits adquirits o per la disposició automàtica establerta des del principi de tenir raó. Una de les maneres que podem aprendre a exercitar el no judici és a través de l'observació conscient d'un tot no separat. Com per exemple observant un quadre pintat o un prat florit, la visió global del marc de colors que es presenten davant teu, evitant posar l'atenció en una sola cosa ni en un sol color. Aplica aquesta visió àmplia quan poses atenció a una cosa i així ajudaràs que el passat, que determina el que pensaràs d'aquella cosa, no aparegui tan ràpidament i donis una oportunitat a fluir en un present inesperat. En introduir una manera de veure sana en la foscor.

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 16-04-2021 al 22-04-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Amb el Sol a Casa II, és temps de gestionar l'economia. Controla el que tingui a veure amb la fiscalitat i pensa que és millor optar per fer-ho tot el més legal possible.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Enhorabona! El Sol entra al teu signe i s'obre un nou període. Amb Venus també a Taure, és temps de veure les coses amb calma. Dediques més temps als fills i a la parella.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

El Sol a Casa XII t'inclina a estar concentrat en el teu món interior. Una darrera experiència t'ha deixat força pensatiu. T'enamores secretament i et perds en fantasies.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Final d'etapa laboral, que acaba amb bons aprenentatges i de la qual surts reforçat i més responsable. Amb el Sol per la Casa XI, noves esperances. Activitats grupals.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Et plantejes seriosament tallar d'arrel amb la feina i començar en solitari, però la situació actual et frena. Una persona del passat segueix present als teus pensaments.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

El Sol per la Casa IX pot portar una escapada a un lloc proper, que resultarà d'allò més distreta. Possible atracció per una persona d'una altra nacionalitat o origen.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

El Sol activa la Casa VIII i podries rebre uns diners que esperes. La seducció és a flor de pell i poden sortir persones interessades en tu que et faran ballar el cap.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

El Sol a la teva Casa VII activa els assumptes de parella. També és bon moment per fer propostes de col·laboració, ja que els altres en general poden estar més receptius.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

El Sol entra a Casa VI i hauràs d'atendre qüestions relatives a la feina. Podries adquirir més responsabilitats, però també caldrà organitzar-se per no caure en l'estrès.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Si tens l'ull posat en algú, podries tenir notícies d'aquesta persona. Però això sí, et caldrà tenir paciència, no té gaire pressa per començar res, primer et vol conèixer.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Expansió al sector laboral amb noves oportunitats. No descartes mirar en altres comunitats o fins i tot països. Atracció amb una persona que pots conèixer en un viatge.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

El Sol entra a Casa III i activa assumptes relatius a la formació i a gestions administratives. Es pot donar un retrobament amb germans o amics que fa temps que no veus.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'El núvol'

De Just Philippot

Vampirització
laboral

Arriba als cinemes una de les millors sorpreses del passat Festival Internacional de Cinema de Sitges, la pel·lícula francesa *El núvol*, del debutant Just Philippot, guanyadora del Gran Premi del Jurat i del premi a la millor interpretació femenina per la seva abnegada protagonista, Suliane Brahim.

Sota l'embolcall del cinema fantàstic, *El núvol* amaga un potent melodrama familiar i una duríssima al·legoria sobre el món laboral en temps de precarietat. Una emprenedora es desesperarà fins a la folia per mantenir la producció d'una petita explotació agrícola de saltamartins que després ven a grangers per fer-ne farina i alimentar el bestiar. La dona, mare soltera, procura el benestar dels seus fills però el sacrifici i l'angoixa de tirar endavant el petit negoci acaba repercutint negativament en la família i provoca allunyament i desavinences amb els seus fills.

Aquesta història progressivament aterridora té un costat vampíric, ja que se sustenta sobre la premissa d'una perversa i addictiva cadena de proveïment que ha creat la dona pels seus insectes a base de proporcionar-los sang després de descobrir que n'augmenta la producció i redueix despeses. Ens trobem

davant una forma de vampirisme aplicada a la cadena de producció que, per contra, fa els insectes més voraçs i més agressius en la seva creixent dependència de la sang subministrada.

Relacions vampíriques com a base d'una falla sobre el capitalisme en temps de crisi ja que veiem com l'emprenedoria de la dona la duu no sols a l'esclavisme sinó al martiri en carn pròpia, forçada a oferir la seva sang per nodrir els saltamartins. La soferta dona es veurà atrapada en un engranatge fatal enmig d'aquesta relació malaltissa amb unes criatures assedegades de sang.

El núvol és una clarividient mostra de com el gènere fantàstic és capaç de reescriure la realitat. Un cinema fantàstic empeltat de la crua realitat del treball i de la duresa del dia a dia, però que també sap explotar el costat més genuí del gènere fantàstic en el seu vessant més catastròfic. Alterar les condicions naturals acaba desembocant en destructius eixams d'insectes assassins o predadors, conformant aquest núvol amenaçador del títol. Cal recordar, per acabar, que aquesta pel·lícula disposa d'una versió subtítulada en català en algunes sales.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Cap de setmana de titelles a Mollet del Vallès

Mostra Internacional de Titelles de Mollet del Vallès. Diversos espais. Dies 16, 17 i 18 d'abril.

Mollet celebra aquest cap de setmana la 14a Mostra Internacional de Titelles amb nou espectacles que tindran lloc en 14 representacions. Hi participen companyies com Petit Bonhom, Estaquirot Teatre, Centre de Titelles de Lleida, El Cau de l'Unicorn, la companyia Mercè Framis o The Farrés Brothers.

Germà Negre, a L'Atlàntida

Concert de Germà Negre.

L'Atlàntida, Vic. Divendres, 16 d'abril, 20h.

Els banyolins Germà Negre, que recuperen la música tradicional catalana amb un caire festiu i irònic, van treure el seu darrer treball, *Kumbaia*, ara fa un any però la pandèmia no els ha posat fàcil fer la gira de presentació.

Música i literatura, a Sant Joan

'Elles', amb Marina Prades i Mariona Ribas. Palau de l'Abadia de Sant Joan de les Abadesses. Diumenge, 18 d'abril, 12.30h.

Recital poètic i musical de textos de diferents escriptores en català i castellà dirigit per Jordi Fité i que va a càrrec de la cantant i violinista Marina Prades i l'actriu Mariona Ribas, amb l'acompanyament al piano d'Artashes Aslanyan.

CINECLUB

CINECLUB VIC
20 d'abril, 20h
L'Atlàntida

'Ojos Negros'

Catalunya, 2019. Dir.: Marta Lallana i Ivet Castelo. La Paula, una noia de 14 anys, ha d'anar a passar l'estiu al poble d'Ojos Negros amb la seva àvia i la seva tieta, a les quals gairebé no coneix. Allà descobrirà les tensions familiars que es destapen arran de la malaltia de la seva àvia. Intentant escapar-ne, coneix l'Alicia, que es convertirà en la seva amiga. Al final d'aquest estiu peculiar, la Paula intuirà que vol fer-se gran.

AC GRANOLLERS
16 i 19 d'abril, 19h
Cinema Edison
VO subtítulada

'Nomadland'

EUA, 2020. Dir.: Chloé Zhao. Una dona, després de perdre-ho tot durant la recessió, s'embarca en un viatge cap a l'oest americà vivint com una nòmada en una caravana. Després del col·lapse econòmic, que va afectar també la seva ciutat a la zona rural de Nevada, agafa el vehicle i es posa en camí per explorar una vida fora de la societat convencional, com una nòmada moderna.

CINECLUB BIGUES
16 d'abril, 20h
Teatre Auditori
Polivalent

'Sentimental'

Espanya, 2020. Dir.: Cesc Gay. Adaptació d'*Els veïns de dalt*, obra teatral de debut de Cesc Gay. Una parella que fa més de 15 anys que viu junta convivia a casa la parella del pis de dalt, que és més jove i provoca uns sorolls que els molesten. Els acabaran fent una sorprenent proposta que convertirà la vetllada en una experiència excessiva i catàrtica per a tots quatre.

CINEMES

DETECTIU CONAN: LA BALA ESCARLATA

Japó 2021. Dir. Tomoka Nagaoka. Animació. El Japó celebra l'imminent inici dels World Sports Games, l'esdeveniment esportiu més gran del món, que tindrà lloc a Tòquio. El denominat *Japanese Bullet*, un tren d'última generació, ha estat creat específicament per coincidir amb el començament de la cerimònia d'obertura dels WSG. Es preveu que el seu recorregut comenci a l'estació de Shin Nagoya i acabi a l'estació central de Tòquio a uns 1.000 quilòmetres per hora. No obstant això, un estrany incident durant la festa d'un dels seus més grans patrocinadors publicitaris porta al segrest d'alguns dels executius més importants de la companyia. Conan dedueix que aquests segrestos poden tenir alguna cosa a veure amb els que van tenir lloc 15 anys enrere, quan els WGS es van celebrar a Boston.

GODZILLA VS KONG

EUA 2021. Dir. Adam Wingard. Amb Kyle Chandler. Ciència-ficció. Godzilla i Kong, dues de les forces més poderoses d'un planeta habitat per

tota mena d'aterridores criatures, s'enfronten en un espectacular combat que sacseja els fonaments de la humanitat. Monarch s'embarca en una missió d'alt risc i posa rumb cap a territoris inexplorats per descobrir els orígens d'aquests dos titans, en un últim esforç per mirar de salvar dues bèsties que semblen tenir les hores comptades sobre la faç de la Terra.

MORTAL KOMBAT

EUA 2021. Dir. Simon McQuoid. Amb Joe Taslim, Hiroyuki Sanada i Chin Han. Acció. *Mortal Kombat* és la nova adaptació cinematogràfica de la famosa saga de videojocs. L'acció segueix Cole Young, un lluitador de MMA acostumat a barallar-se a canvi de diners i que desconeix la seva important ascendència i la valuosa herència que està a punt de rebre. Aquest fet farà que l'emperador Shang Tsung d'Outworld enviï el seu letal guerrer Sub-Zero, un criomant capaç de controlar el gel per caçar-lo. Davant la imminent amenaça, el protagonista, preocupat per la seguretat de la seva família, decideix anar a buscar Sonya Blade seguint les instruccions

de Jax, que té la mateixa marca en forma de drac que ell. En la seva aventura, el protagonista s'entrenarà amb experimentats guerrers per unir-se als millors lluitadors de la Terra en el seu enfrontament contra els enemics d'Outworld.

OTRA RONDA

Dinamarca 2020. Dir. Thomas Vinterberg. Amb Mads Mikkelsen i Thomas Bo Larsen. Drama. Martin, un professor de secundària, al costat de tres altres companys de la professió decideixen realitzar un experiment que consisteix a mantenir un nivell constant d'alcohol en sang durant tot el dia. D'aquesta manera pretenen demostrar que sota la influència de l'alcohol són capaços de millorar en tots els aspectes de la seva vida, i tornar-se més valents i creatius. No obstant això, encara que al principi sembla que els resultats són molt positius, a mesura que avança l'experiment comença a descarrilar i porta unes conseqüències que els canviarà la vida per sempre.

RUEGA POR NOSOTROS

EUA 2021. Dir. Evan Spiliotopoulos. Amb Jeffrey Dean Morgan i Cary Elwes. Terror. Un periodista en hores baixes descobreix una sèrie d'aparents miracles d'una jove que diu haver estat visitada per la Mare de

Déu, miracles esdevinguts en un petit poble de Nova Anglaterra. El periodista intentarà tenir l'exclusiva de la història per retornar la seva carrera a la fama. El que desconeix és que aquests miracles amaguen una cara molt més fosca del que ell creia.

UNA JOVEN PROMETEDORA

Regne Unit 2020. Dir. Emerald Fennell. Amb Carey Mulligan i Bo Burnham. Thriller. Cassie tenia un brillant futur fins que un desagradable incident va espantillar la seva carrera. Ara res a la seva vida és el que sembla: és intel·ligent, audaç i viu una doble vida de nit. Cassie té l'oportunitat d'esmenar tot el que no va sortir bé en el seu passat... venjant-se dels culpables.

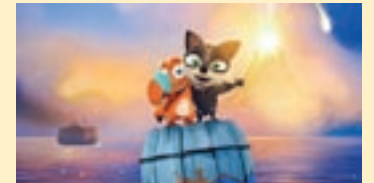
UNA VETERINARIA EN LA BORGOÑA

França 2019. Dir. Julie Manoukian. Amb Clovis Cornillac i Noémie Schmidt. Comèdia. Al cor de la Borgonya, Nico,

l'últim veterinari de la zona, lluita per salvar els seus pacients, la seva clínica i la seva família. Quan Michel, el seu company i mentor, anuncia la seva jubilació, Nico sap que allò difícil encara ha de venir: trobar un nou company. Aquesta serà Alexandra, una recentment graduada brillant, misantropa i que no té cap desig d'enterrar-se al poble de la seva infància. Aconseguirà Nico que es quedi?

¡UPSS 2! ¿Y AHORA DÓNDE ESTÁ NOÉ?

Alemanya 2020. Dir. Toby Genkel i Sean McCormack. Animació. El petit Finny, un curiós nestrà, i la seva millor amiga Leah, una aventurera *grym*, cauen accidentalment de l'arca que els anava a salvar de la fi del món. Salvats per un petit barril que els fa mantenir-se flotant, una forta tempesta els farà separar. Finny acabarà en un recòndit lloc on coneixerà altres animals de la seva mateixa espècie, mentre que la seva companya de viatge acaba en una paradisiaca illa, però envoltada de volcans. Contra tot pronòstic hauran de fer tot el possible per tornar a trobar-se i salvar-se mútuament una vegada més.

CARTELLERA

CAMPRODON	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	23 paseos	-	17.00 i 20.00	17.00 i 20.00
RIBES DE FRESER	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Sentimental	-	19.00	-
RIPOLL	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Godzilla vs Kong	-	-	17.00
	Nomadland	-	-	19.30
VIC	Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Llegir cinema	-	17.00	-
	Ojos Negros (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)
VIC	Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous	
Sucre	Mortal Kombat	18.10 i 19.50	11.15 (ds.), 11.45 (dg.), 13.10 (dg.), 16.00, 18.10 i 19.50	18.10 i 19.55
	Una joven prometedora	17.50 i 20.05	17.50 i 20.05	17.50 i 20.05
	Una veterinaria en la Borgoña	20.25	16.00, 17.00 i 20.25	18.20
	Detectiu Conan: la bala escarlata	18.00	11.40 (dg.), 13.25 (ds.) i 15.45	-
	¡Ups! ¿Y ahora dónde está Noé?	18.45	11.50 (dg.), 15.50 i 18.45	-

Ups 2! I ara on és Noè?	17.05	15.25 i 18.00	-
Una veterinaria en (...) (VOSE)	-	-	20.00
El informe Auschwitz	20.20	20.20	20.20
Ruega por nosotros	20.15	20.15	20.15
Tom i Jerry	-	11.35 (dg.)	-
Tom y Jerry	18.20	18.20	17.35
Godzilla vs Kong	17.35 i 19.55	11.20 (ds.), 11.30 (dg.), 13.30, 16.10, 17.35 i 19.55	17.50 i 20.00
Monster Hunter	-	15.50	18.05
Nomadland	17.45 i 19.50	17.45 i 19.50	17.45 i 19.50
Minari. Historia de mi familia	20.00	20.0	20.00
Raya i l'últim drac	-	12.00 (dg.) i 15.40	-
Raya y el último dragón (3D)	17.45	11.20 (dg.) i 17.45	17.45
Els Croods 2: una nova era	-	11.20 (dg.)	-

CARDEDEU

	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	Los traductores 20.00	20.00	19.00	-
	Minari. Historia de mi familia -	-	-	20.00

LA GARRIGA

	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Zog i els doctors voladors -	16.15	12.00	-
	Godzilla vs Kong 17.45	17.30	15.30	17.45
	Otra ronda 20.00	19.45 (VOSE)	17.30	20.00
	¡Qué noche la de aquel día! -	-	19.30	-

GRANOLLERS

	Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Edison	Nomadland 19.00 (VOSE)	19.00	19.00 (VOSE)	-
	A Ghost Story -	-	-	20.00

GRANOLLERS

	De divendres a dijous
Ocine	¡Ups 2! ¿Y ahora dónde está Noé? 16.00 i 17.45
	Detectiu Conan: la bala escarlata 19.30
	Monster Hunter (Atmos) 16.00 i 20.00
	Los Croods 2: una (...) (Atmos) 18.00
	Trolls 2: Gira mundial 15.30
	Godzilla vs Kong 17.15 i 19.30 / 16.00 i 18.10 / 17.45 / 20.10
	Mortal Kombat 17.00 i 19.15 / 15.45, 18.00 i 20.10
	El padre 20.20
	Los traductores 16.00
	Nomadland 18.00 i 20.05
	En guerra con mi abuelo 15.50
	Una veterinaria en la Borgoña 20.00 / 17.40
	Inmune 16.15
	Ruega por nosotros 18.00 i 20.00
	Tom y Jerry 16.15 i 18.15
	Una joven prometedora 15.50, 18.00 i 20.10
	Tom y Jerry 15.45
	Pequeños detalles 19.30
	Digimon Adventure 15.45
	Otra ronda 17.40 i 19.50

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORITZONTALS: 1. Tan depressa, l'he guisada, que l'última essa m'és mancada / 2. Absència d'orina al santuari. Sortiu, pastors, sortiu, que us ho diu l'àngel / 3. El darrer dels mohicans. Família que es perpetua. Origen d'aborigen sense origen / 4. Barret dels gendarmes quan entren al Quebec. Té al voltant tot de terra cremada / 5. Breatge que cura (i si no, ja curarà el següent). Amb una mica de companyia fa la casa molt més ornamental / 6. A tu. Fan de mal ensotar, essent espècies arbòries del Japó. Fi sense principi / 7. Tallar la túnica perquè arribi als talons. Segons com aterri, desapararé / 8. Del contingut de la caixa que ni és dinerari ni mortuori. Posa en marxa els detectius / 9. Amics de Generar Confiança. Resoldre que és qüestió de dret / 10. Si és nostre ja se n'ocuparà el pare. El tresor públic, a la panxa dels operaris / 11. La meitat d'un. No els escau a totes, un vermell tan fosc, però a la Carme sí. Original Versió / 12. Lliri de la varietat més curta. És a l'ànima com a la cessió l'excussiu / 13. Un poc més reflexiu que el maoista. Per més que en sigui no està autoritzat a pelar-lo.

VERTICALS: 1. Sembla un barret petit però pot cobrir tot el pol. Com a insecte no pot defugir les responsabilitats / 2. L'un, ara sencer. Greixatge amb calers pel mig. Com a inicials angelicals són confidencials / 3. Pels enfiladissos és pur i autèntic. Exercici radiofònic: emissió de dos mots amb significat conjunt / 4. Satisfer les taxes per no perdre el respecte. Fixi el pes de la càrrega (però amb tarifa reduïda) / 5. Queixes per com liquiden els papagais. No és que cometi píflies, és que en fa cometre. Dòlar excarcerat / 6. Ma cosina s'hi amaga per jugar-s'hi la fortuna. Material per fer motors compost de ceràmica i metalls / 7. Pilota a l'olla. No és estètic però tampoc estàtic: no té direcció. Exagerada però menys / 8. Passo la mànega mentre diuen el pregó. Incompetència, estupidesa / 9. A tots els acudits reacciona bé. Sorollet que delata els bevedors / 10. Ai, uix, quina angúnia, l'antic marit! Idioma molt útil per adreçar-se al pastor alemany. Al punt de mira / 11. Per la daina és un desastre però pels pollets és la vida. Acostar-se massa al piló del sostre / 12. Res de canonades, es refereixen a les tubes. Herbes patrocinades per Saint Laurent.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

				3	5	8	9	
								2
9					8	5	6	7
	3	2	5		7			
	5		4					6
8		7		2	9			
			8	5	4		2	3
		6			2			
3				7	6	1		5

Dificultat: molt difícil

			1		6			8
		3		8	9			
		2			4			1
		5				7	2	
	1			6				
	9		7		3	6	1	4
	3							
	7				1	2		9

SOLUCIONS

3	2	8	9	7	6	1	4	5
5	4	6	3	1	2	7	8	9
7	9	1	8	5	4	6	2	3
8	6	7	1	2	9	3	5	4
1	5	9	4	8	3	2	7	6
4	3	2	5	6	7	9	1	8
9	1	3	2	4	8	5	6	7
6	8	5	7	9	1	4	3	2
2	7	4	6	3	5	8	9	1

Dificultat: fàcil

5	7	6	8	4	1	2	3	9
4	3	1	6	9	2	8	5	7
2	9	8	7	5	3	6	1	4
6	2	7	4	3	5	1	9	8
8	1	9	2	6	7	3	4	5
3	4	5	9	1	8	7	2	6
9	8	2	3	7	4	5	6	1
1	6	3	5	8	9	4	7	2
7	5	4	1	2	6	9	8	3

Dificultat: molt difícil

T	A	O	I	S	T	A	S	T	O	V
L	L	I	R	E	X	A	N	I	M	E
U	O	V								
D	E	U	T	O	R	E	R	A	R	I
A	G	D	D	E	C	I	D	I	R	
T	O	R	A	C	I	C	O	S		
T	A	L	A	R	A	R	E			
E	T									
U	N	G	U	E	N	T	L	L	A	R
Q	U	E	B	I	S	O	L	A	D	A
S	A	N	I	S	A	G	A	V	A	B
A	N	U	R	I	A	E	X	I	U	
C	U	I	T	A	C	O	R	E	N	T